

saa lang Tid som den, Loven opstiller som det Maal af Tid, hvori man skal have virket for at kunne blive understøttet. Endelig er det maaske indvendt mod at tilraade Bevillingen, at Manden i Øjeblikket er i Statens Tjeneste, idet han ogsaa er Lærer ved det kgl. Døvstummeinstituts Skole. Dette er ganske rigtigt, men om det skulde være nogen Anledning for Staten til at stille ham daarligere, end han var stillet, hvis han kun havde virket privat, det er jo dog højst tvivlsomt. Fordi han paa en anden Konto staar i Forhold til Staten, kan jo dog hans Ret i Kraft af § 11 i Seminarieloven ikke være formindsket, og jeg tror derfor ikke, at dette Hensyn kan være afgørende. Maaske det vil blive sagt, at Manden for ikke mange Aar siden har faaet et Tillæg til sin Lønning ved Døvstummeinstituttet paa 200 Kr. Det er ganske rigtigt, det har Manden faaet som en Slags Belønning, da han i 40 Aar havde været ansat ved Anstalten, men hvis denne Belønning skulde betyde, at nu vare hans Udsigter paa andre Omraader blevne formindskede, vilde det dog være en mærkelig Maade, at belønne en Mand paa efter saa mange Aars tro Tjeneste. Jeg kan derfor ikke se, at der er noget som helst, der taler imod at komme denne meget fattige Mand i Møde nu i hans høje Alderdom — han er mellem de 70 og 80. Hverken Principperne kunne tale derimod eller Fortolkningen af Loven eller Konsekvenserne eller Mandens Forhold til Staten, og jeg vil derfor i dette Øjeblik anbefale, at Sagen tages under Overvejelse. Hvis der fra den ærede Ordførers Side skulde komme saa afgørende Udtalelser derimod, at en Forkastelse af Forslaget vilde være givet, om det kom til Afstemning her i Tinget, vil jeg selvfølgelig ikke fastholde det. Men jeg vil saa, idet jeg tager det tilbage, tilføje det Ønske, at man, selv om man ikke mener i dette Øjeblik at kunne komme Mandens billige Ønske i Møde, saa dog i det Øjeblik, da han ikke længer er ansat i Statens Tjeneste, vil føle sig foranlediget til at give ham en aarlig Understøttelse, ikke alene paa Grundlag af denne hans Virksomhed, men tillige paa Grundlag af den 37aarige private Virksomhed, i Kraft af hvilken Seminarieloven giver ham Udsigt til en særlig Støtte.

Ordføreren (Busk): Jeg vil kun sige til den ærede sidste Taler, at naar han til Slutning udtalte, at Udvalget maaske i dette Øjeblik ikke kunde give Manden noget, tror jeg, at det ærede Medlem netop

har truffet Udvalgets Tanke. En af Grundene til, at Finansudvalget ikke har ment at burde anbefale Andragendet, har ganske vist været den, at han har været ansat ved en privat Institution, det Femmerske Kursus, som nu tillige med flere andre er blevet ophøjet til en statsanerkendt Institution. Finansudvalget var nemlig bange for, at hvis vi henviste Andragendet, vilde alle, som have været ansatte ved disse private Institutioner, der senere ere blevne anerkendte, med samme Ret kunne sige: Maa vi ogsaa bede om at faa et Tilskud. Men det er ikke alene Grunden. Nu anførte den ærede Taler, at der var en Seminarielærerinde eller Forstanderinde ved et privat Seminarium, som havde faaet Understøttelse. Jeg tror dog, det ærede Medlem vil indrømme, at der er Forskel paa en anerkendt og meget bekendt Forstanderinde for en saadan Institution og en Tegnelærer eller Tegnelærerinde ved en saadan Institution; denne Sammenstilling passer altsaa ikke. Det, der i alt Fald for mig har været Hovedsagen, er, at denne Mand endnu er i Funktion. Hvorledes handle Finansudvalget og Tinget i slige Sager? Naar der er en Mand eller en Kvinde, der efter en lang Række Aars Arbejde i Statens Tjeneste er fuldstændig opslidt og ikke kan arbejde længere, medens den Stilling, som han eller hun have indtaget, ikke giver Ret til Pension, er baade Finansudvalget og Tinget og de forskellige Ministre i høj Grad liberale. Det have de vist til enhver Tid. Men nu er Forholdet med denne Mand det, at han endnu er ansat i Statstjenesten. Han arbejder den Dag i Dag som Tegnelærer ude paa Døvstummeinstituttet, og han har endog, som den ærede Taler oplyste, for kort Tid siden modtaget et Ekstratillæg til sin Lønning derude ved det kongelige Døvstummeinstitut. Men foruden at han er Tegnelærer der, er han endnu — hvad der er mig og jeg tænker ogsaa det ærede Medlem bekendt — Tegnelærer ved en privat Institution her i Byen, hvorved han ogsaa kan tjene en Del, nemlig ved Jødeskolen. Der har han været Tegnelærer i en Række af Aar, og det er han, saa vidt mig bekendt, endnu i dette Øjeblik. Naar altsaa Manden har to Bestillinger, baade som privat Tegnelærer ved Jødeskolen og som Tegnelærer ved Døvstummeinstituttet, have vi i Finansudvalget Grund til at sige, at det er vel tidligt, denne Mand kommer. Derfor slutter jeg, som jeg begyndte, med at sige, at det ærede Medlem traf Sømmet paa Hovedet,